ଦବକଣ୍ଠବିରଚିତ ।

ଲକ୍ଷ୍ମଣକ୍ମର ପାଲା ।

THIRD EDITION

CUTTACK,

Printed by the Cuttack Printing

Company Limited.

1907.

ମୂଲ୍ୟ ୫ /୨

ନଷ୍ଟଗଣକୁମର ପାଲା ।

ବନାସ୍ତୁକ ଦେଶେ ଅଛେ ଶିଳ୍ପ ରାଜନ । ଭୁଜଶତ ସ୍ୱାମୀ ତାର ବନ୍ଧୁ ପ୍ରଜାଗନ ॥ ତାହାର ସମାନ ରାଜା ପୃଥ୍ୱୀରେ ନାହିଁ । ଗର୍ବିତ ହୋଇଣ ସେ କାହାକୁ ନ ଗଣଇ ॥ ଯେତ ଭୂମିଦାନ ଦେଇଥିଲେ ପିତୃଗଣ । ସକଳ ହରିଲ ରାଜା ହୋଇଣ ଦାରୁଣ ॥ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଠକାଇ ଧନ ହୋଇଣ କୃପଣ । ପରଦାରା କେତ କରେ ନା ଯାଏ ଲେଖନ ॥ ଭୁଜଶତ ସ୍ୱାମୀ ଭୁଜଶତଙ୍କ ନନ୍ଦନ । ଦୁହିତା ତାହାର କେତ ନା ଯାଏ ଗଣନ ॥ ଅତିଥି ଆସିଲେ ଯେବେ ତାହାର ମନ୍ଦିରେ । ଏକମୁଠି ଭିକ୍ଷା ସେହୁ କାହିଁ ଦେଏ ତାରେ ॥ ତାହାର ନିଷ୍ଠୁର କାର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦ ଆଚରଣ । ଅନ୍ତରେ ଜାଣିଲେ ସବୁ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ॥ ନିର୍ଗ୍ରନ୍ଥ ବ୍ରାହ୍ମଣବେଶେ ଚଳେ ଧୀରେ ଧୀରେ । ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ରାଜସିଂହଦ୍ୱାରେ ॥ ଋଗ୍‌ବେଦ ଗାୟନ କଲେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ । ଭୁଜଶତ ସ୍ୱାମୀ ଥିଲ ରାଜାର ହଜୁରେ ॥ ବେଦଧ୍ୱନି ଶୁଣି ରାଜା ଚମକି ଉଠିଲ । ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ନେଇଣ ରାଜା ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଭେଟିଲ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲନ୍ତି ସ୍ୱାମୀ ବାତ କହୁଁ ତୋରେ । ନାହିଁ ନେବ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ [illegible] ଦେଅ ମୋତେ ॥ ତୋହର ଧନ ନେଇଣ ଆମ୍ଭେ ରଖିବ କୋଥାରେ । ଧନ ଲୋଭରେ ଡାକିଲେ ପାଇବେ ଅମାଏ ॥ ଡକାଇଣ ଆଣ ସ୍ୱାମୀ କୁମାର ରାଜାରେ । ଶୁଣି ରାଣୀଗଣ ଗଲେ ରାଜାର ହଜୁରେ ॥ ବୋଇଲେ ରାଜନ ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନା କର । ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହେଁନ ଏହି ନଷ୍ଟେ ଦାମୋଦର ॥ ଶୁଣିଣ ରାଜନ ତବେ ଉଠେ ଖରତର । ଭୁଜଶତ ପୁତ୍ର ଚଳେ ରାଜା ସଙ୍ଗତର ॥ ନମସ୍କାର ନା କରିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚରଣ । ଏବେ ବସିଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ॥ ଆମାରେ ଅମାନ୍ୟ କଲ

ଦାରୁଣ ଗର୍ଜନ । ଉନଶତ ବେଟା ଯାବେ ଯମେର ଭୁବନ । ଦାଣ୍ଡା
ବାଜି କରେ ବେଟା ଆମାର ହଜୁରେ । ଅତ ବଲି ଘୋଷ କଇ
ଲେନ ସଭାପରେ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବଲେନ ଶୁନ ନଷ୍ଟୁର ରାଜନ । କେନ
ଅପରାଧ କୈଲ ଆମାର ଚରଣ ॥ ଯେ ସବ ବୃତ୍ତି ତୋମାର ପିତୃ
ଦୟ୍ୟାଛିଲ । କର ବାକ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଭୁମି ସକଲ ହରଲ ॥ ଏ ଦେବ୍ତ
ଲଇୟାଁ ତୁମି କି ହବ ଚବେ । ମରଣେ ଯେ ପରଲୋକେ ନରକେ
ପଡବେ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଡାକୟ୍ୟା [illegible] କର ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ । ଗୃହେ ପୂଜା
କର ତୁମି ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ଚିରଜୀବୀ ହବେ ତବେ ଶତେକ ନନ୍ଦନ ।
ରାଜା ବଲେ କହ ପ୍ରଭୁ ପୂଜାର ବିଧାନ । ଏତ ଶୁନି କହିଲେନ ସତ୍ୟ
ନାରାୟଣ । ବ୍ରାହ୍ମଣେ ତାଙ୍କ ଅନ ଅପନା ସଦନ ॥ କାଞ୍ଚା ପାକ
ହୟ୍ୟା ଯେ ମିଠାଇ ସିରିନା । କରିଲେ କାମନା ସିଦ୍ଧ ହବେ
ନିପମନ ॥ ନୂତନ ଭାଣ୍ଡେତ ଭରି ମିଠାଇ ସିରିନ । ପୂଜା
ଶେଷେ ବାଣ୍ଟିଅ ହବେକ ଯେ [illegible] ॥ ଅତ ଶୁନି ମହା
ରାଜା କର୍ଣ୍ଣେ ଦେନ ହାତ । ହିନ୍ଦୁହୟ୍ୟା ମୁର୍ଖେ ନବ ମୁସଲମାନ
ବାତ୍ ॥ ନାରାୟନ ବଲେ ଶୁନ ଅମାର ବଚନ । ରାମ ରହିମ
ମାନ ଜାନ ଏକଇ ଜୀବନ ॥ ରାମ ଯେହ୍ନ ଭଜେ ସେହ୍ନ
ହନୁ ଭଗବାନ । ହେମ ଯେ ପୂଜାକରେ ସିଦ୍ଧ ହୟ କାମ ॥ ଶୁନ
ମହାରାଜା ବଡ଼ ଖପା ଯେ ହଇଲ । ଗଜେ ହାତି ଦୟ୍ୟା ତାରେ
ନିକାଲୟ୍ୟା ଦିଲ ॥ ବଡ଼କ୍ରୋଧ ହୈଲ ତବେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ଯାହାର
ଉଦ୍ଧାର ଶାସ୍ତି ପାଇବେ ରାଜନ ॥ ପ୍ରଭୁର ଯେ କୃଷ୍ଣମାୟା ବୁଝି
ନାଇ ଯାଏ । କହନ ଶୁଣି ବରଢାଲ ପିଠେର କ୍ଷିପାୟ ॥

ବଡ଼ କ୍ରୋଧ ହୟ୍ୟା ପ୍ରଭୁ କିୟ୍ୟା ଧୀରେ ଧୀରେ
ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ଯମରାଜାର ମନ୍ଦିରେ ॥ ଶୁନ ଯମରାଜ

ତୁମ୍ଭେ ଆମାର ବଚନ । ଉକ୍ତଶତ ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କର ହେ ହରଣ ।
ବିଲମ୍ବ ନା କର ତୁମ୍ଭି ଯାଅ ତତପର । ତବେ ସେ ରଖିବେ ତୁମ୍ଭି ବ-
ଚନ ଆମାର । ଏତ ଶୁଣି ଯମରାଜା ମଉନ ହଇଲ । ଯାବ ବାଲ
କରପତ୍ର ଯୁକ୍ତ ଜ୍ୟାନାଇଲ । ଯମେ କ୍ରିପା କଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ।
ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଦେଖାଲ ତଖନ । ବେଶ ଦେଖି ଯମରାଜା
ଦୁଇ ପାଦ ଧରି । କବୁଲ କରିଯା ଗେଲ ରାଜା ଅନ୍ତଃପୁରୀ । ଉକ୍ତ
ଶତପୁତ୍ର ଶୋଏ ପଲ୍ୟଙ୍କ ଉପର । ଯମସବେ ନାଶ କୈଲ ହୁକୁମେ
ପ୍ରଭୁର ॥ ଏକାରବେ ସକଲେର ହଇଲ ମରଣ । ଦେଖିରାଣୀ ମହା
ଶୋକେ କରେନ ରୋଦନ ॥ ହା ପୁତ୍ର ମରିଯା ଗେଲେ ବିଧି ବାମ
ମୋରେ । ରାଜାମାଥେ ବଜ୍ର ପଡେ ପୁତ୍ରେର ଖାତିରେ ॥ ରାଣୀ
ବଲେ ନା ମାନିଲେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ତାରଲାଗି ପୁତ୍ରଗଣ ଲଭିଲ
ମରଣ ॥ ରାଜାବଲେ ପୁତ୍ର ମରି ନ୍ୟା ହୋଇବ ସରନ । ଆସମାନେ ଥାକ
ଫିର କୋଧନରେ ଜାନ ॥ ଏଇମତ କତଦିନ ଗୁଜୁରିୟା ଗେଲ ॥
ଛୋଟରାଣୀ ରାଣୀର ଗର୍ଭବାସ ଯେ ହଇଲ ॥ ଦଶମାସ ଗର୍ଭ ହୈଲ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ତାହାର । ଏକପୁତ୍ର ହୈଲ ଜାତ ମନ୍ଦିରେ ରାଜାର ॥ ଦେଖି ବଡ଼
ଆନନ୍ଦିତ ହୈଲ ନୃପବରେ । ବିବିଧ ବାଜନା ବାଜେ ରାଜସିଂହଦ୍ୱାରେ
ଷଷ୍ଠୀର ବାସରେ ପୂଜା କରେ ନୃପବର । ଅନ୍ତରେ ଜାନିଲ ତବେ ବାବା
ସତ୍ୟପିର ॥ ମାୟା ଆରମ୍ଭିଲ ପ୍ରଭୁ ତଖନ ଆବାର । ଫକିରେର
ବେଶ ଧରି ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ବାଜାର ଭିତରେ ପ୍ରଭୁ ଚଲେନ ତଖନ ॥
ଷଷ୍ଠୀଦେବୀ ଚଲେ ତବେ ରାଜାର ଭୁବନ । ନାରୀଗଣ ସବ ମିଲି
ଉତ୍ସବେ ମଗନ ॥ ଷଷ୍ଠୀଦେବୀ ଚଲିଯାଏ ରାଜାର ଭୁବନ । ବାଜା-
ରେ ଦେଖିଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ଷଷ୍ଠୀକେ ଦେଖିୟା ତବେ ବଲେ

ସତ୍ୟପିର । ଏତ ଶୁଣି ଚଳିବିଧି ବଧେର ଖାଟର । ବିଧାତା ବୋଲନ୍ତି
ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ । ରାଜପୁତ୍ର ପରମାୟୁ ଲେଖିବ ଏଖନ ॥
ହୁକୁମ ମାନ ଆମାର ବୋଲେ ନାରାୟଣ । ରାଜାର ବେଷ୍ଟାର ମୃତ୍ୟୁ
ଲେଖିବେ ଏଖନ । ବିଧି ବୋଲେ କେମନେ ମୁଁ ଲେଖିବେ ମରଣ ॥
ବଡ଼ କଷ୍ଟେ ରାଜପୁତ୍ର ହୋଇଛେ ଜନମ । ଶୁଣିଯା ଯେ ମହାପ୍ରଭୁ
ବିସ୍ମୃତ ହଇଲ । ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ତାରେ ଦେଖାଇଲ ॥ ପ୍ରଭୁ
ବୋଲେ ହୁକୁମ ନା ମାନିଲ ଆମାର । ବିଭା ରାତ୍ରେ ମୃତ୍ୟୁ କରାଇବ
ଆମି ତାର ॥ ଏତ ଶୁଣ ବିଧି ତବେ କରିଲ ଗମନ । ସ୍ୱପ୍ନକାଳେ
ମିଳେ ଗିଯା ରାଜାର ଭୁବନ ॥ ବିଧାତା କପାଳେ ତାର କରିଲ ଲିଖନ
ବିଭାପରେ ସ୍ୱପ୍ନକାଳେ ହଇବେ ମରଣ ॥ ଏହା ଲେଖି ବିଧି ଗେଲ
ଆପନା ନଗର । ଆରଦିନ ପଣ୍ଡିତ ଡାକିଲ ନୃପବର ॥ କୋଷ୍ଠୀ କାଟି
ବୁଝାଇଲ ପଣ୍ଡିତେର ଗଣ । ବିଭା ପରେ ସ୍ୱପ୍ନକାଳେ ହଇବେ
ମରଣ ॥ ପଣ୍ଡିତେର କଥେ [illegible] [illegible] ନାରାୟଣ । ପଣ୍ଡିତ ବୋଲେ-
ନ ତୁମି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ ॥ କୋଷ୍ଠୀତେ ଲିଖିଲା ମୃତ୍ୟୁ ହଇବେ
ପୁତ୍ରେର । ଏହା ଶୁଣି ମହାରାଜା ବିଷାଦ ଅନ୍ତର ॥ ସର୍ବେ ଶୁଣ ଏଇ
କଥା ବିଖ୍ୟାତ କହିଲ । କର୍ଣ୍ଣେ ବୋଲେ ରାଜା ବିଧି ବାମ ହୈଲ ।

ପାଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ରୀ ମିଲିଆ ବୋଧିଲେନ ରାଜନେ । ଅନ୍ତଃପୁରେ ରୋଦନ
କରେନ ରାଣୀଗଣେ ॥ ଦ୍ୱାଦଶ ବର୍ଷରେ ପୁତ୍ରେର ହୈବେ ମରଣ ।
ଏଇ ଜ୍ଞାନ ଶୁନେଏ ହୈଲ ସକଲ ଭୁବନ ॥ ରାଜା ବୋଲେ ଏଇକଥା
କରୁଲ ଆମାର । ପୁତ୍ରସଙ୍ଗେ ଆମି ମର ଶୁନ ହେ ନୃପବର ॥ ଏଇରୂପେ
ପୁତ୍ର ବାଢ଼େ ରାଜାର ମନ୍ଦିରେ । ହରଷେ ବିଷାଦ ରାଜା ରାଣୀର ଅନ୍ତରେ
ଏକବିଂଶ ଦିନ ଆସି ହଇଲ ପ୍ରବେଶ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କେ ନିମନ୍ତ୍ରିଯା
ଆନିଲ ବିଶେଷ ॥ ରାଜା ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଶୁଣ ଆସିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ବସ୍ତ୍ର ବିସର୍ଜ୍ଜି

ସଁଜା ଆପଣାର ମନ ।। ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କେ ରାଜା ବୋଲେ ଜାଣ ହଅ ତୁମେ ।
ଏତେକ ଶୁଣିଣ ନାମ ଦେଲ ଦ୍ୱିଜମଣି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜ୍ୟୋତିଷ ବୋଲେ ଶୁଣ
ନୃପବର । ଉହାର ଯେ ନାମ ହୋଇଲ ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ।। ଦିନେ ଦିନେ
ବାଢ଼େ ତବେ ରାଜାର କୁମର । ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ହୋଇଲେ ଯେମନ ବାଢ଼େ
ଶଶଧର ।। ଛଅମାସ ହୋଇଲେ ବାଛ ଖାଓୟାଇଲେ ଭାତ । ନୟମାସ
ହୋଇଲେ ମୁଖେ ବାହାରିଲ ଦାନ୍ତ ।। ଦଶମାସ ଦିନେ ହାମୁଡ଼ିଣ ଚଲେ
ଦେବକୀର ପୁତ୍ର ଯେମନ ଯଶୋଦାର କୋଳେ ।। ଦୁଇବର୍ଷରେର ବେଟା
ପଥେ ଚଲେ ବୁଲେ । ହାତେ ସୁନାର ବାଲା ଗଳେ ତାବିଜ ଯେ ଝୁଲେ ।
ଅଙ୍ଗୁଳେ ଅଙ୍ଗୁଠି ଶୋଭେ କାନେ ଶୋଭେ ସୋନା । ଅନେକ ଗ-
ହଣା ଗାଏ କି ଦେବ ତୁଳନା ।। ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଜରି ଶିଶୁ ବାନ୍ଧଅ ମାଥାୟ ।
ସୁନାର ଜାମା ସେ ପରି ବାପେର ଦେଖାୟ । ଦୁଇ ଚାର ବତ୍ସରେର
ହଇଲ ଯେ ବେଟା । ଖେଲିବାରେ ଦିନ ଯାକେ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଭଣ୍ଟା ।
ଏଇମତ ପୁତ୍ର ବାଢ଼େ ରାଜାର ନଗରେ । ପଞ୍ଚବର୍ଷରେତେ ଖଡ଼ି ଦିଲେନ
ଭାଦ୍ରାରେ ।। ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ପଢ଼େ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ଦିରେ । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଆସି
ହୋଇଲ ଦ୍ୱାଦଶ ବତ୍ସର ।। ବଡ଼ ଚିନ୍ତା କରେ ରାଜା ଦେଖିଣ ଲକ୍ଷ୍ମଣେ ।
ସ୍ୱପ୍ନ ଦିନେ ଭାବେ ରାଜା ଆପଣାର ମନେ ।। ସନ୍ଧ୍ୟାପିରେର ଭଙ୍ଗୀ କିଛୁ
ବୁଝା ନାହିଁ ଗେଲ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଣ୍ଡିତ କଥା ରାଜା ନାମାନିଲ ।। ରାଜା
ବୋଲେ କନ୍ୟା ଖୋଜ ବିଭା କରାଇବା । ବ୍ରାହ୍ମଣ ପଣ୍ଡିତ କଥା ଆମି ନା
ମାନିବ ।। ରାଜା ବୋଲେ କେମନ ମନ୍ତ୍ରି ମନ୍ତ୍ରଣା ହଇଲ । ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଆମା-
କେରେ ଯେ ବିଷାଦ ଲାଗିଲ । ରାଜା ବୋଲେ ଆମି ମରି ଥାକିବେ କୁମାରେ ।
ସନ୍ଧ୍ୟାପିରେର କରମ କେ ଖଣ୍ଡାଇତେ ପାରେ ।। ଶୁନଅ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀବର
କରିଲ ଗମନ । କର୍ଣ୍ଣାଟ ଦେଶତେ ଅଛେ ହିଗର୍ଭ ରାଜନ ।। ତାହାର
ଦେଶେତେ ପ୍ରବେଶିଲ ମନ୍ତ୍ରୀବର । କମ୍ବୁକଣ୍ଠି ବୋଲେ ଶୁଣ ବାବା ସନ୍ଧ୍ୟାପିର ।

ରାଜାର ନିକଟେ ମୁଣ୍ଡକାଟ ସେ କରିଲ । ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ଆସନ ଦେଇ ତାର୍କୁ ବସାଇଲ ॥ ରାଜା ବଲେ କୋନ ଦେଶୁ କୈଲ ଆଗମନ । ମନ୍ତ୍ରୀ ବଲେ ଅସିଅଛୁ ବଳାଯୁକ ସ୍ଥାନ ॥ ଶିଲ୍ପ ଦେଶେ ରାଜପୁତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର । ତେହୁ କନ୍ୟା ଘଟାଇବେ ଶୁନ ନୃପବର ॥ ଇହା ଶୁନ ମହାରାଜା ମନ୍ତ୍ରିକେ ପୁଛିଲ । ଖାଇବା ଭରନ୍ତି ତାର ସତ୍ତ୍ୱରେ କରିଲ ॥ ରାଜା ବଲେ ଲୀଲାବତୀ କନ୍ୟା ଅଛେ ଘରେ । ପଣ୍ଡିତ ଡାକୟା କୋଷ୍ଠି ବୁଝାବ ସତ୍ତ୍ୱରେ । ଦୈବେର ଘଟନାଦ୍ର କେ କରିବେ ଆନ । ଏକ ସୁଣି ପଢ଼େ ତାର ନନ୍ଦେ ଭନ୍ଦାଭନ୍ଦ ॥ ଆନନ୍ଦତ ହୟ୍ୟା ରାଜା ଜାନାଇଲ ତାରେ । ଲଗ୍ନ ବୁଝି ମନ୍ତ୍ରୀବର ନେଲ ସତ୍ତ୍ୱରେ ॥ ରାଜାର ହଜୁରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରବେଶିଲ ଗିୟା । କନ୍ୟାର ଖବର ସବ ବଲେ ବୁଝାଇୟା ॥ ରାଜା ବଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁମି ଯାଅ କହ ମୋରେ । କୋନ ଦେଶେ କନ୍ୟା କୈଲେ ପୁତ୍ରେର ଖାତରେ ॥ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଲେ କତଦୂର ଗେଲୁ ପଥ ବାହି । ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ରାଜାର ବେଟୀ ଅଛେ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ ॥ ମନ୍ତ୍ରୀବର ବଲେ ତୁମି ଶୁନ [illegible]ବର । ଲଗ୍ନ ସ୍ଥିର କରୟାଛି ବିଭାର ଖାତର ॥ ଶୁନ ମହାରାଜା ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ ହଇଲ । ବିଭାର ବିଧାନ ସବ ଭିଆଣ କରିଲ ॥ ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧ କରେ ରାଜା ଆନନ୍ଦତ ମନେ । କବିକଣ୍ଠ ବିରଚିଲ ପ୍ରଭୁର ଚରଣେ ।

ମନ୍ତ୍ରୀବରେ ଡାକଅ ବଲେନ ନୃପବରେ । ପୁତ୍ର ଲୈୟାଁ ଯାବ ଆମି ବିଭା କରିବାରେ ॥ ଯଦି ଯାଦୁମନ ଆମାର ପାଇବେ ଜୀବନ । ତବେ ରାଜ୍ୟ ଅସି ଆମି ନା ହଲେ ମରନ ॥ ପ୍ରାନ ଯାବେ ମୋର ଜାନ୍ତେ ପୁତ୍ରେର ଖାତରେ । ରାଜ୍ୟର ଭରନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ ଲାଗିଲେ ତୋମାରେ ॥ ମନ୍ତ୍ରୀ ସବେ ମିଲି ବଲେ ଶୁନ ନୃପବର । ବିବାହ ଦେଖିତେ ଯାବ ସଙ୍ଗତେ ତୋମାର ॥ ଶୁନ ତବେ ଦନମତ କଲେ ନୃପବର । ବରବେଶ କଲେ

ରାଜା ଆପଣା କୁମର ॥ ଗୁରୁ ପୁରୋହିତ ଲେଁଯି ଚଳିଲ ସଙ୍ଗତେ । ପ୍ରବେଶ କରଇଲ ଗିୟା ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ଦେଶେତେ ॥ ଚତୁରଙ୍ଗ ଦଳ ବଳ ସହିତ ରାଜନ । କହାକରୁ ବଲେ ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ମନ ॥ ସବାଜନ ନେଲିୟା ରାଜା ଚଲିଲ ଧୀରେଧୀରେ । କନ୍ତଦ୍ୱନ ପ୍ରବେଶିଲ କନ୍ୟାର ନଗରେ ॥ ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ଶୁଣିୟା ଆସେ ବଡ ବଢ଼ବାରେ । କଟକେ କୈଲ ରାମ ଯେନ ମିଥିଳା ନଗରେ ॥ ରମଣୀଗଣ ଦେଖି ହେଲ ଆନନ୍ଦିତମନ । ତାରାଗଣ ମଧ୍ୟେ ଶୋଭା ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଚନ୍ଦ୍ର ॥ କନ୍ୟା ପିତା ଅତି ହାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲ । ହୁଲାହୁଳି ଦେଇ ନାରୀ ମନ୍ଦିରେ ମିଳିଲ ॥ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଅଧିବାସ କରାଇଲ ଦ୍ୱିଜବରେ । ସ୍ତ୍ରୀଗଣ ପୂଜିଲେକ ଗ୍ରାମଦେବତାରେ ॥ ଆରଦିନ ବଡ଼ବେଦୀ ମଣ୍ଡପ ଉପର । ଗୋଧ ଉତ୍ସରିଲ ଉଠେ ମିଲ ଦ୍ୱିଜବର ॥ କନ୍ୟା ଲୟା ବସିଲ ଯେ ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ରାଜନ । ପଞ୍ଚଦେବତାଏ ପୂଜେ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ॥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ଦିରୁ ହେଲ ବସ୍ତ୍ର ପରିବାରେ । ମନ୍ତ୍ରାବାହ୍ୟ କରାଇଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଭରେ ॥ ବାଞ୍ଛାପୂର୍ଣ୍ଣ ବର ଗଲେ ଦିଲେକ ରାଜନ । କୁଶଗ୍ରନ୍ଥି ଦେଇ ଦ୍ୱିଜ କରିଲ [illegible]ନ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲ ଦ୍ୱିଜ ମାଥାଏ ବନ୍ଧନ । ଶେଷେ ରାଜା ଚାହିଁଲ ଯେ କନ୍ୟାର ବଦନ ॥ ରାଜା ଯଦି ଚାହିଁଲେକ କନ୍ୟାର ବଦନ । ମୂର୍ଚ୍ଛାଗତ ହୋଇୟା ପଡିଲ କନ୍ୟାଜନ ॥ ଲୋକେ ବଲେ ଟାକା କଷ୍ଟ ଖରଚ ପଡିଲ ॥ ତାହାର ଖାତିରେ ରାଜା ମୂର୍ଚ୍ଛାଗତ ହେଲ ॥ ପୂର୍ବକାଲେ ଶୁଣିଅଛୁ ଭଗ୍ୟ ନାହିଁ ଦେଏ । ଧନ ଖରଚେବେ ତାର ହୃଦୟ ନା ସହେ ॥ ସଚେତ ହୋଇୟା ରାଜା ବଲିଲ ବଚନ । କବା ହବେ ମାଲମତା କବା ହବେ ଧନ ॥ ଆଜବନ୍ଧେ ପୁତ୍ରେର ମୋର ହଇବେ ମରଣ । ତାହାର ଲାଗିୟା ଆମି ହୈୟାଛୁ ଏମନ ॥ ଶୁଣିୟା ରୋଦନ କରେ କଉକାସ୍ତ ଜନ । ଆହା ଲୀଲାବତୀ କନ୍ୟା ବଡ଼ ଶୋଭାବନ ॥ ରାଜା ବଲେ ପଣ୍ଡିତ

ଯେ କହୁଅଛେ ମୋତେ । ପୁଷ୍ପେର ଶଯ୍ୟାରେ ସର୍ପ ନାଶିବେ ଏହାରେ ॥ ରା୍ା ବୋଲେ ଏହା ଯଦି ଜାଣନ୍ତେ ରାଜନ । କେଣ ବିଭା କରି-ଇଲେ ଦୁହିତା ରତନ ॥ ଶୁଣି ଦାସୀଗଣେ ମନେ କୋଧ ଉପୁଜିଲା । ରାଣୀପାଶେ ଗିଯ୍ବା ସେହୁ ସକଳ କହିଲା ॥ ଦେଖିଥେଛୁ ରାଣୀ ଅଛେ ବଡ଼ ଉଲ୍ଲାସେଟେ । ବିଧବା ହୋଇବେ ଲୀ ଲାବତୀ ଆଜ ରାତ୍ରେ ॥ ଶୁଣିଯ୍ବା ଯେ ରାଣୀ ସେ ପଡ଼ିଲ ଧରଣୀ । କୋଏ କଥା କହ ଅଲୋ କୋଥା-ହେବିଟେ ଶୁଣି ॥ ଦାସୀ ବୋଲେ ଶୁଣିଅଛୁ ଅମି ଗୋ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ । ରାତ୍ରେ ସର୍ପ ଦଂଶିବେ ତୋମାର ଜାମାତାଙ୍କେ । ଦ୍ୱିଜଗଣ ମିଳି ବିଭା ସାଙ୍ଗ ସେ କରିଲ । ବର କନ୍ୟା ଦୁଇଜଣେ ଅନ୍ଦରେ ଚଳିଲ ॥ ହେନ କାଳେ ମାତା ଅସି କୋଲେ କୈଲ୍ୟ ତାରେ । କୋନ ଅବଗୁଣ ଅଛେ ତୋମାର କପାଳେ ॥ କି ବୋଲିବେ ତୋରେ ଅଜ ଜଗତେର ଜନ । ବିଭା କାଳେ ପଡ଼ିଲ ବିଧିର ଲିଖନ ॥ ଏତେବଲି ଝିଅ ଜାମାତା ପାଶେ ବସାଇଲ । ରାଣୀଗଣ ମିଳି ସବେ କାନ୍ଦିତେ ଲାଗିଲ ॥ ଲୀଳାବତୀ ବୋଲେ ମାତା କହ ଗୋ ତୋମାରେ । ରୋଦନ କରିବ କେନ ଉତ୍ସବେର କାଳେ । ମାତା ବୋଲେ ଶୁଣ ଭୂମି ଅଲଲେର ଦୁଲନା । ସୁକୁମାର ଅଛ ତୁମି ରାଜନେର କନ୍ୟା ॥ ଯେହୁ ପତି ଲଯ୍ବା ମାଗୋ ବସିଅଛ ପାଶେରେ । ଅଜ ରାତ୍ରେ ସର୍ପ ମା ଗୋ ଦଂଶିବେ ତାହାରେ ॥ ଶୁଣି ଲୀଳାବତୀ ବୋଲେ ଶୁଣ ଗୋ ବଚନ । କେ ଖଣ୍ଡିବ କରିବେ ଗୋ କପାଳ ଲିଖନ ॥ ଶ୍ରୀରାମ କପାଳେ ବିଧି ବାମ ଯେ ହଇଲ । ରାଜଭୋଗ ଛାଡ଼ି ପ୍ରଭୁ ବନତେ ଚଳିଲ ॥ ଜଗତେର ନାଥ ସେହୁ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଯ୍ବ । ତାହାର କପାଳେ ବିଧି ବାମ ହଯ୍ବା ଯାଯ୍ବ ॥ କାର ମୁଖ ନା ଚାହିଁଲ ଗହନେର ଭିତରେ । ଶବର ବଧିଲ କୃଷ୍ଣେ ସିଅଲି ଲତାରେ ॥ ଏ ସବ କପାଲ ଦଶା ନା ଯାଯ୍ବ ଖଣ୍ଡନ । ଅମି କ୍ଷୁଦ୍ରମତି ଆର କି କହିବ ପୁନ ॥

ଆମି ପାଛେ ମରେଯାଇ ନା ଦଂଶିବ ଏରେ । ଏହା ଶୁନି କନ୍ୟା ପଡ଼େ ଚରନେର ତଳେ । ଭୁମି ସର୍ପମନ୍ନ ହବେ ଯାଇ ପ୍ରାଣ ମୋରେ । ଏତେକ ବଳିଯା ଲୀଲା ସର୍ପେ ବୋଧ କରେ ॥ ଏତ ଶୁନି ସର୍ପମନ୍ନ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗେଲ । ସୁବର୍ଣ୍ଣେର ପେଟାରତେ ପଞ୍ଚାମୃତ ଛିଲ ॥ ଦେଖି ମନଚୂଲ ସର୍ପ ପଶିଲ ଭିତରେ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜଞ୍ଜିରେ କନ୍ୟା ବାନ୍ଧେ ଦୃଢ଼କରେ ॥ ହରଷ ହଇ ବଲି କନ୍ୟା ଆନନ୍ଦ ହଇଯା । ପେଟାର ରାଖିଲ ପୂର୍ବକୋନେ ତେ ଲଇଯା ॥ ଯତଯନେ ମନଚୂଲ ହଇଲ ବନ୍ଧନ । ଅନ୍ତରେ ଜାନିଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟନ । ଅନ୍ତରେ ହରେନ ପ୍ରଭୁ ବଡ଼ାଇ ଭାବନ । କହକର୍ଣ୍ଣ ବରଚଲ ପ୍ରଭୁର ଚରନ ॥

ପ୍ରଭୁ ବଲେ ଆମାର ନାମ ଗାଇଲେ କି ହବେ । ସେଇନା ମିଠାଇ ଯଦି ଆମାକେ ନା ହବେ ॥ ହରି୨ବଲି ଭ୍ରାଇ କ୍ରିଷ୍ଣ ବଲି ମୁଖେ । ରାଜପୁତ୍ରେ ମରନ ହଇତେ କେବା ରାଖେ ॥ ଖଙ୍ଗଚୂଲେ ଡାକି ପ୍ରଭୁ ବଲେ ଯାଅ ଧୀରେ । ଲକ୍ଷ୍ମନକୁମରେ ଦଂଶ ଦରଆଭିତରେ ॥ ଶୁନି ସର୍ପମନି ଉଠି କରିଲ ଗମନ । ଦରଆଭିତରେ ଗିଯା ହଲ ଦରଶନ । ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାଝିଲେନ ଦେଉଲ ଉପର । ତିନହାତ ଝିଡ଼ପଡ଼େ ଦେଉଲପାଥର ॥ କୁମରେ ଦେଖିଯା ସର୍ପ ହଇଲ କମ୍ପିତ । ସୁନ୍ଦର ଦେଖିଯା ତାରେ ହଇଲ ଚମ୍ଭିତ ॥ କନ୍ୟା ବଲେ ଭଜ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟନ । ଶୁନିଯା ଲକ୍ଷ୍ମନ ଚନ୍ତେ ତାହାର ଚରନ ॥ ସର୍ପପାଦେ କନ୍ୟା ପଡ଼େ ଦେଉଲଭିତରେ । ପଞ୍ଚାମୃତ ହଲ କନ୍ୟା ସର୍ପେର ହସ୍ତୁରେ ॥ ଉଠେ ଖଙ୍ଗଚୂଲ ପଶେ ରୂପା ପେଟାରରେ । ଢାକ୍କନ ମୁହଅ କନ୍ୟା ହଲ ଯେ ତାହାରେ ॥ ଉପରେ ଜଞ୍ଜିର ଦଅ ବାନ୍ଧେଦୃଢ଼କରୁ । ଅଯତ୍ନେ ରଖିଯା ସର୍ପ ବଲେ ହର ହରେ ॥ ଦକ୍ଷିନକୋନୋତେ ରୂପା ପେଟାରି ରାଖିଲ । ଲୀଲାବତୀ ବଲେ ପ୍ରଭୁ ହରି ହରି ବଲ । ଯତ-

କ୍ଷଣେ ସର୍ପମାନ ପଡ଼ିଲେ ବନ୍ଧନେ । ଅନ୍ତରେ ଜାଣିଲ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଜ୍ଞା-ସ୍ୱପ୍ନେ ॥ ମାୟୀ ଚକୋଠ ସର୍ପ ତ୍ରିଗୁଣିଲ ଭାବିୟି । ତାହେ ଅଙ୍ଗ ହେଲ ପ୍ରଭୁ ତତ୍ପର ହୋଇୟି ॥ ଦରିଆରେ ଦଂଶ ଗୋୟି ଲକ୍ଷ୍ମଣ କର୍ଣ୍ଣେ । ଅତିକ୍ରୋଧେ ମହାସର୍ପ ଚଳିଲ ତକ୍ଷଣ ॥ ଯେଉ ଦେଶ ଗୃହେଁ ସେଉ ଦେଶ ଜଳିଯାଏ । ଏମନ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ସର୍ପ ନା ଦେଖି କୋଥାଏ ॥ ଅଗ୍ନି ତେଜ ହୃଦୟି ନିଶ୍ୱାସ ଖରତର । କ୍ରୋଟଚନ୍ଦ୍ର ମେଲେ ଗୋୟି ପଲଙ୍କ ଉପର ॥ ସର୍ପତେଜ କନ୍ୟା ଦେଖି ଚରଣେ ପଡ଼ିଲ । ଦେଖିୟି ସେ ସର୍ପମାନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ॥ କ୍ରୋଟଚନ୍ତ୍ରି ବଗ୍ରେନ ଆପଣାର ମନେ । କେମନେ ଦଂଶିବ ଆଜି ସ୍ୱକାର-ନନ୍ଦନେ ॥ ମାୟୀଚନ୍ତ୍ରି ପଟେଣ ତାମ୍ବା-ପେଟାରି ଭିତରେ । ପଞ୍ଚାମୃତ ଦୟି କନ୍ୟା ଭରିଲ ସତ୍ୱରେ ॥ ପଶ୍ଚିମ କୋଣେଟେ ତାମ୍ବା ପେଟାରି ରଖିଲ । ଆନନ୍ଦ ହୋଇୟି କନ୍ୟା କିଷ୍ଟେ ଉଛିଲ ॥ ଯତକ୍ଷଣେ ସର୍ପମାନ ହୋଇଲ ବନ୍ଧନ ଅନ୍ତରେ ଜାଣିଲ୍ ବାବା ପତାଜାଗ୍ରତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ॥ ବଡ଼ ଦେଷା ହୃୟା ପ୍ରଭୁ ଉଠିଲ ତକ୍ଷଣ । କାଲଭଙ୍କାରେ ପ୍ରଭୁ ପେଶିଲ ବନ୍ଧନ ॥ ଭୂମି ଗର୍ଜ୍ଜନ କରନ୍ତ ପାତାଳ ପୁରେତେ । ଯୋଗନିଦ୍ରା ମହାମାୟେ ନିଉୟି ସଙ୍ଗତେ ॥ ହରିନାମ ବର କନ୍ୟା କରେନ ଭଜନ । କାଳନିଦ୍ରା ଭୂମି ତାରେ କଇ ଗୋ ଘଟନ ॥ କାଳନିଦ୍ରା ଘେରିଲେକ ଲକ୍ଷ୍ମଣ କନ୍ୟାରେ । ହରିନାମ ମୁଖେ ଅର ନା ଆସିତେ ପାରେ ॥ ତତକ୍ଷଣେ କାଲନିଦ୍ରା ଶୀଘ୍ର ଚଳି ଗେଲ । ବର କନ୍ୟା ମୁଖେ ଗୋୟି ଲାଗିୟି ରହିଲ ॥ ବର ବଲେ କନ୍ୟା ଅଗୋ ନିଦ୍ରା ଲାଗେ ମୋରେ । କନ୍ୟା ବଲେ ଆସି କାଳ ଘୋଟିଲ ଆମାରେ ॥ ଯଖନ ଯା ଘଟିବାର ନା ଯାୟ ଖଣ୍ଡନ । କେ ଆନ କରିତେ ପାରେ କପାଳ ଲିଖନ ॥ କହୁତେ କହୁତେ ଦୁହେଁ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇଲ ॥ କବିକଣ୍ଠି ବଲେ ହାୟ ବିଧି ବାମ ହେଲ ॥

କ୍ରୋଧଭର ହୋଇ ସର୍ପ ଅସିଲା ଯେ ଛୁଟିଲ । ବର କନ୍ୟା ରୂପ ଦେଖି ଭଳିଲା ପଡିଲ ॥ ଆପମାନେ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ବାସୁକି ସଦନେ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଲ ବହନ ॥ ଶୁଣ ଭାଇ ନାଗରାଜା ବାହୁ କହୁଁ ତୋତେ । ଗୃରସର୍ପ ପେଶିଲାକ ଦେଉଳଭିତରେ ॥ ଦଂଶିଯିବ ଆସିବେ ଶୀଘ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମରେ ॥ ବାସୁକି ବୋଲେକ ପ୍ରଭୁ ବାହ କହୁଁ ତୋତେ । ନବଖଣ୍ଡ ମହୀ ଅଛେ ଆମାର ଉପରେ ॥ ଏତ ଶୁଣି ମହାପ୍ରଭୁ ସ୍ତୁତି ହୋଇଲ । ଅଲକ୍ଷମତେ ବାସୁକି ତଥାଇ ଚଳି-ଗେଲ ॥ ପାତାଳେ ପାତାଳେ ସର୍ପ କେତଦୂର ଗେଲ । ଦହଆ ଭିତରେ ଗିଯ୍ୟା ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ॥ କ୍ରୋଧଭରେ ମହାସର୍ପ ଚଳିଲ ଉଛୁଳି । ଶୋଭାକର ପୁଷ୍ପ ଦେଖି ମନେ ମନେ ଭାଳି ॥ ସର୍ପ ବୋଲେ ନଦାରୁନ ସତ୍ୟନାରାୟନ । ଏହାଙ୍କେ ମାରନ୍ତେ ମୋର ନା ଚଳଇ ମନ ॥ ଅତ ବୋଲି ସର୍ପରାଜ ପିଛୁଘୁଞ୍ଚା ଦେଲ । ତତକ୍ଷଣେ ସତ୍ୟପିର ମନେଜେତେ ଜାଣିଲ ॥ ଗାରୁଡ଼ି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ସିଦ୍ଧାଇଯା ଦେଲ । ସିଦ୍ଧାଇ ପାଇଯା ସର୍ପ ହବଲ ହୋଇଲ । ଅଗ୍ନିତେ ଜାଳିଲେ ଘୃତ ଯେସନେ ଖର ଖର । ଏକଚୋଟ ମାରେ ସର୍ପ ମାଥାର ଉପର ॥ ଆର ଏକଚୋଟ ମାରେ ଧାଡ଼ର ବଦ୍ଧରେ । କେ ରଖିବେ ପାରେ ଯାରେ ପ୍ରଭୁ କ୍ରୋଧ କରେ ॥ ସର୍ପମାନେ କୁମରଙ୍କେ କରିଲ ନିଧନ । ପଞ୍ଚମୃତ୍ୟୁ ଦେଖି କନ୍ୟା କରଇ ରୋଦନ ॥ ରୋଦନ କରଇ କନ୍ୟା ବଡ଼ ଚନ୍ଦ୍ରାଭରେ । କବିକର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ହୋଇ କର ପାଳାମରେ ॥

ସନ୍ତାପ କରଇ କନ୍ୟା ମନ ଭାବନାଇ । ଏବେ ପ୍ରଭୁ ଯୋଗ ହବ ଆଜି ହେ ଗଙ୍ଗାଇ । ନିଜସ୍ୱାମୀ ଲଇ ସେନ୍ତ ପଡିଲ ବହନ । ଅବ-

ଭୂତେ ନଷ୍ଟ ତାରେ ଦଇ ନାସ୍ତ୍ୟନ ॥ ସମସ୍ତେ ପୂଜାଇଯ଼ା ଉଠିଲେ ସଜନ । ରାଜା ରାଣୀ ପ୍ରବେଶିଲ ଦେଉଳ ସଦନ ॥ କନ୍ୟାକୁ ଦେଖି ରାଜା ରାଣୀ କରିଲ ରୋଦନ । ରାଜା ବଲେ ବହୁ ଲେଖା ନା ଯାଇ ଖଣ୍ଡନ ॥ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ରାଜା ରାଣୀ ଶୋକ କରେ । ରୋଦନ ଶୁଣିଯ଼ା କନ୍ୟା କହେନ ତାହାକୁ ॥ ଯା ଥିଲ କପାଳେ ତାହା ହଇଲ ଘଟନ । ତୋମରା ସନ୍ତାନେ କେନ କରହ ରୋଦନ । ଚମ୍ପାଗାଛ ଭେଲା କର ଶୀଘ୍ର ଦେହ ତୁମି । ସ୍ୱାମୀସଙ୍ଗେ ଗଙ୍ଗାମାଝେ ବାସ ହବ ଆମି ପୁଷ୍କରିଣୀ ତଟେ ଏକ ଚମ୍ପାଗାଛ ଥିଲ । ସର୍ପେର ବଶେତେ ସେଟୁ ଜନ୍ମିଯ଼ା ଯେ ଗେଲ ॥ କନକେର ଚମ୍ପାଗାଛ ଯଦି ଫଲିବେ । ନିଶ୍ଚଯ଼ ଜାନିବେ ତୋମାର ଏ ପୁତ୍ର ବାଞ୍ଚିବେ ॥ କନକ ପ୍ରଦୀପାବଲୀ ହେଥା ଜଲୁଥିଲ । ସର୍ପେର କୁଣ୍ଡେତେ ସେଟୁ ଥାଣ୍ଡା ହଯ଼ା ଗେଲ ॥ ଅକସ୍ମାତ ଦୀପାବଲୀ ଜଲିବେ ଯଖନ । ତୋମା ସବ ଜାନିବେକ ବାଞ୍ଚିବେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏ କଟି ପ୍ରଶ୍ନ ଆମି କହିଲୁଁ ତୁମାରେ । ତଲ୍ପାଲ କରଇଅ ଭେଲା କରି ଦିଅ ମୋରେ ॥ ଶୁନି ରାଜା ରାଣୀ ତବେ ଶୋକ ଗରୁତରେ । କଲା ଗାଛ ଭେଲା କରି ଦିଲେନ କନ୍ୟାରେ ॥ ଭେଲାତେ ଚଢ଼ିଅ କନ୍ୟାକୁ କତଦୂର ଗେଲ । ଶବ ମିଲାଇଯ଼ା ମାଂସ ଖସିଯ଼ା ପଡ଼ିଲ ॥ ଦେହ-ଅସ୍ଥି ଖଣ୍ଡ ତାର ପଡିଲ ଗଙ୍ଗାତେ । ତକଖାନି ରାଖିବ ଗିନିଲ ଅଙ୍ଗ ସ୍ନାନେ ॥ ଯତ ଅସ୍ଥି ଥିଲ କନ୍ୟା ଗୁଠାଇ ରାଖିଲ । ଏକତ୍ର କରିଯ଼ା ବାନ୍ଧ ଅଞ୍ଚଲେ ଭରିଲ ॥ ସେ ଭେଲା ଉପରେ ବସି କତଦୂର ଗେଲ । ଦେବେର ଭୁବନେ କନ୍ୟା ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ॥ ସମୟେ ମିଲିଲ ଗିଯ଼ା ରଜକେର ଘରେ । ରଜକିନୀ ବଲେ ଅଇଲେ କିସେର ଖୋଜରେ ॥ ନୀଲବତୀ କହେ କିଛୁ ବ୍ରତ ଅଛେ ମୋର । ବାସ ଦିଲେ ରହି ଆମି ତୁମାର ମନ୍ଦିର ॥ ଶୁନିଯ଼ା ସେ ରଜକିନୀ ସମ୍ମତ ହଇଲ । ଆପନାର

ଘରେ ନାଏ ଆନନ୍ଦେ ସ୍ୱଷିଲ ॥ ବଡ଼ ପ୍ରୀତି କରି ତାରେ ପୁଚ୍ଛନ୍ତେ
[illegible]ତନ । ହତ ନନ୍ଦ କାର କନ୍ୟା ଆମାନ୍ତେ ବନ୍ଦନ ॥ ଲୀଲାବତୀ ବଲେ
ମାତୋ ବାତ କହୁଁ ତୋରେ । ଦେବ ସେବା କରୁ ଆମ୍ଭେ ଦେବ-
ଭୁବନରେ ॥ ଏତ ବଲି ଲୀଲାବତୀ ଭାବେ ମନେ ମନେ । କଦଳୀ
[illegible] ବିରଚିଲ ପ୍ରଭୁର ଚରଣେ ॥

ଦେବଭବନେତେ ଲୀଲାବତୀ ରହେ ଧୀରେ । ଅନ୍ତରେ ଜାଣିଲ
ତବେ ବାବା ସ୍ୱପନରେ । ଲୀଲାବତୀ କନ୍ୟା ହୃଦ୍ୟ ବଡ଼ାଇ ଚତୁର ।
କାଟେନର ଚରିତ କନ୍ୟା ପଡ଼େଛନ୍ତେ ପ୍ରଭୁର ॥ କାକେର ଚରିତ କନ୍ୟା
ପଢ଼ିଲ ଯଖନ । ପଢ଼ିଅଁ ଜାଣିଲ ତବେ ଦେବେର ସ୍ୱଭାବ ॥ ଶିବ
ଯାଇ କହିଲେତ ପ୍ରଭୁର ହଜୁରେ । ପତିପ୍ରାଣ ଲାଗି କନ୍ୟା ଶିବ ପୂଜା
କରେ ॥ ଅବଶ୍ୟ ତାହାର ସ୍ୱାମୀ ପାଇବେ ଜୀବନ । ଏ ଦୋଷ
କରିଅଛିଲ ବାଲକ ନନ୍ଦନ ॥ ଯାର ପିତା ଦୋଷ କୈଲ ଦଣ୍ଡ ଦଅ
ତାରେ । ଶିବେର ଆଦେଶେ ପ୍ରଭୁ ଚଲିଲ ସତ୍ୱରେ ॥ ଯାଇଁଅ ହିଲିଲ
ପ୍ରଭୁ ରାଜାର ହଜୁରେ । ଖଡ଼ଗ ତ୍ରିଶୂଳ ପ୍ରଭୁ ଧରିଅଛନ୍ତେ କରେ ॥
ରାଜାଘରେ ଯେଇଖାନେ ମାଲମତା ଥିଲ । ପ୍ରଭୁର ହୁକୁମେ ସବ
ଉଡ଼ିଯାଇ ଗେଲ ॥ ବାଛୁଅ ବାଲେକ ବନେ ଗେଲ ଖେଳିବାରେ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କି ହୁକୁମେ ବ୍ୟାଘ୍ର ଖାଯ୍‌ଗେଲ ତାରେ ॥ ଏହିମତେ ମାଲମତା
ଗେଲ କୋନଖାନେ । ଉଡ଼ିଯାଇ ଦଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟନେ ॥
ରାଣୀ ବଲେ ଶୁନ ଭୁମି ଅହେ ନୃପବର । ଏତ ଦୁଃଖ ଦଲ ପ୍ରଭୁ
ବାଲକ ଖାତିର ॥ କାର ବଲେ ନନ୍ଦା କୈଲ ସତ୍ୟନାରାୟନେ ।
ସେ ଖାତିରେ ହାନି ହେଲ ମାଲମତା ଧନେ ॥ ଏବେ ଚନ୍ତା କର
ତୁମି ସତ୍ୟନାରାୟନ । ଦୟା ସେ କରିବେ ପ୍ରଭୁ ହଇବ
କଲ୍ୟାଣ ॥ ଅପୂର୍ବ କଥା ଯେ ରାଜା ମନେତେ ଭାବିଲ । ଏକ ମତେ

ପ୍ରଭୁ ଚିନ୍ତା କରିବେ ଲାଗିଲ ॥ ବଡ଼ କଷ୍ଟେ ରାଜା ରାଣୀ କରିଲେ ଭୁବନ । ଅନ୍ତରେ ଜାଣିଲ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ॥ ଫକୀରେର ବେଶ ଧରି ମିଳ ରାଜଦ୍ୱାରେ । ପୁଛିଲ ଭାବନା କର କସେର ଖାତିରେ ॥ ଦେଖି ରାଜା ରାଣୀ ଧରି ଲୁଟିଲ ଚରଣ । ଆପେ ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ ଜାଣିଲୁ ଏଖନ ॥ ଭକ୍ତିଭାବେ ଦୟା ତୁମି କର ହେ ଆମାରେ । ଅତି ଅପରାଧ ଆମି କରିଲୁ ତୁମାରେ ॥ ଏବେ କହ ଧନ ପୁତ୍ର ମିଳିବେ ଆମାରେ । ତୁଷ୍ଟ ହଇୟା ପ୍ରଭୁ କହିଲ ତାହାରେ । ପୁତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମଣକେ ପାବ ଲୀଳାବତୀ ସାଥେ । ଉନଷଠ ପୁତ୍ର ବାବା ନା ପାବ ଦେଖିତେ ॥ ଅଦୃଶ୍ୟ ହଇ ଶୂନ୍ୟେ ଗେଲ ସତ୍ୟନାରାୟଣ । ଲୀ-ଲାବତୀ କନ୍ୟା ଛିଲ ଦେବେର ଭୁବନ ॥ ସଦାଶିବ ପାର୍ବତୀ ଯେ ଗେଲ ଅରଣ୍ୟେତେ । କନ୍ୟାକେ ଦେଖିଲ ସେହ୍ନ ଦେବ ଭୁବନେତେ ॥ ଶିବ ବଲେ ପାର୍ବତୀ ଗୋ କହ ଆସି ମୋରେ । କାହାର କୁମାରୀ କାନ୍ଦେ ଦେବ ଭୁବନରେ ॥ ପାର୍ବତୀ ବଲେନ ଶୁନ ତ୍ରିଲୋଚନ ବାନ । ତ୍ରିଗର୍ତ୍ତ ରାଜାର ସେହ୍ନ ଅଟେ ଯେ ନନ୍ଦନୀ ॥ ଏତ ଭାବ ହର ଗୌରୀ କରିଲ ଗମନ । ପ୍ରବେଶ ହଇଲ ଗିୟା ଦେବେର ଭୁବନ ॥ ଶିବ ବଲେ ଶୁନ ତୁମି ରାଜାର କୁମାରୀ । ପୁଷ୍ପବାସେ ପଡ଼ ସର୍ପ ଦଂଶିଲ ନ କରି ॥ ଲୀଳାବତୀ ବଲେ ଦେବ ନା ଜାନି କାରଣ । ବୃଷ୍ଟିବଶେ ଦକାଦୋଷେ ପଡ଼ର ମରନ ॥ ଏତ ଚଲ ଲୀଳାବତୀ ବ୍ୟାକୁଳ ଅନ୍ତରେ । ଭୂମିତେ ଲୁଟିୟା କାନ୍ଦେ ଶିବ ସମ୍ମୁଖରେ ॥ ଦୟାର୍ଦ୍ର ହଇୟା ଦେବ ଦେବ ତ୍ରିଲୋଚନ । ଯମରାଜ୍ୟେ ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତିଲ ତକ୍ଷଣ ॥ ଆସିୟା ମିଳିଲ ସେହ୍ନ ଶିବେର

ହଜୁରେ । ପ୍ରଭୁ ବୋଲେ ଯମରାଜା କହ ହେ ତୁମ୍ଭରେ । କାର ବାଦେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର । ଯମ ବୋଲେ ନାଶିଲୁ ଯେ ହୁକୁମେ ପ୍ରଭୁର । ଷଷ୍ଠି ଦିନ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭରେ । ମୃତ୍ୟୁ ଲେଖା ଥିଲ ପ୍ରଭୁ ତାହାର କପାଳେ ॥ ଶିବ ବୋଲେ ଶୁଣ ତବେ ଆମ୍ଭର ବଚନ । ବାଞ୍ଛାଇଦ୍ୟୁ ଦିଅ ତୁମ୍ଭେ କୁମର ଲକ୍ଷ୍ମଣ । ଶୁଣ ଯମରାଜା ତବେ ଶିବେର ହୁକୁମେ । ଅସ୍ଥି ଗୁଣ୍ଡ ଖୋଜିବାରେ ଚଲେଣ ତଯେନେ । ଅସ୍ଥି ଲଇ୍ଯ ଯମରାଜା ବନାଇଦ୍ୟୁ ଦେଲ । ଅଣୁ ଖାନ ନା ଦେଖିଦ୍ୟୁ ଘାବଡ଼ା ନରଲ ॥ ଯମରାଜା ବୋଲେ ଶିବ କହ ହେ ତୋମାକୁ । ନାରାୟଣ ହନୁ କେନ୍ତୁ ପ୍ରାଣ ଦବେ ତାରେ । ଅସ୍ଥି ଖାନ ସବ ଯେ ଗିଲେଛେ ଏହାର । ନେ ଆନତେ ପାରେ ନାରାୟଣ ବନୁ ଆର । ଶୁନ ମହାପ୍ରଭୁ ବଡ଼ ଘାବଡ଼ା କରଲ । ଏକମନେ ନାରାୟଣେ ସୁରୁ ଅଂରମ୍ଭିଲ । ମନେତେ ଜାନଦ୍ୟୁ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବନାରାୟଣ । ତତକ୍ଷଣେ ମହାପ୍ରଭୁ ହେଉଲ ଅସନ୍ନ ॥ ବୋଲେ ମୋର ଚନ୍ଦ୍ରା ହେଇଲ ଶିବଦେନତାଦ୍ୟୁ । ଅଭବଲ ଉଥାଚାରେ ହରଲ ବଜଦ୍ୟୁ ॥ ଫକୀରେର ରୂପ ଖାନ ପାଏ ଯୋଗିବନ । ଅସିଦ୍ୟୁ ମିଲଲ ପ୍ରଭୁ ଦେବେର ଭୁବନ । ନାରଦ ବୋଲେଣ ଶିବ ନିବେଦ ତୋମାରେ । ଏଇ ଯେ ଫକୀର ରୂପ ହଏ ସର୍ବଦିରେ ॥ ମହାଦେବ ବୋଲେ ଦୂର କର ଏଥ ତାରେ । ଜସମାତ ବଦ୍ୟା ଅଛେ ଦେଖାଉ ଆମ୍ଭାରେ ॥ ଶୁନଦ୍ୟୁ ଯେ ନାରାୟଣ ବଡ଼ ଯୋଷା ହେଇଲ । ଅସମାନେ ଚୁଲ ଧିର ଅସନ ଟଲଲ । ନାରଦ ବଲେଣ ଶିବ କହ ହେ ତୁମ୍ଭାରେ । ଏ ରୂପ ଦେଖିତେ ମନ ଅଛେ ବଡ଼ ମୋରେ । ଚତୁର୍ଭୁଜ ରୂପ ଦେଖାଇଦ୍ୟୁବ ଆମି । ଭକ୍ତ ବୃଜ କଲ ମୁନ କହଲେନ ବାଣୀ । ଶୁଣ ସଦାଶିବ ତବେ ହଇଲ ମଗନ । ଦେଖା ଦଲେନ ଚତୁର୍ଭୁଜ ରୂପ ଷଡ଼େ

ସେହି ଧ୍ୟାନ ଚତୁର୍ଭୁଜ ହୋଇଲ ନାରାୟଣ । ଦେଖି ହର ଗୌରୀ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ॥ କୋଳାଗ୍ରତ କରି ଶିବ ବଲେ ଏସ ଘରେ । ଶ୍ରୀଦେବୀ ବଲେ ଦୟା ତୁମି କର ସତ୍ୟପିରେ ॥ କହ ନାରାୟନ ଏବେ କିପା କର ମୋରେ । ଏବେ ଜୀବଦାନ ଦିଅ ରାଜାର କୁମରେ ॥ ଶୁନି ଲୀଲାବତୀ କନ୍ୟା କହିଲେନ ପୁନଃ । ଯତଦିନ ପ୍ରାନ ଥାକେ ଆମାର ହୃଦୟ ॥ ଯଦି ଜୀଏ ମୋର ପତି ଜୀବେର କୁଶଳ । ପ୍ରତିବର୍ଷରେତେ ପୂଜା ତୋମାର ପୟର ॥ ଏତ ଶୁନି ସତ୍ୟପିରେ ହରଷ ହଇଲ । ଅସ୍ଥି ସଞ୍ଚାଳନ ପ୍ରଭୁ ଶୀଘ୍ରେତେ କରିଲ ॥ ପିଟୁଲା କରିୟା ସବ ଅସ୍ଥି ଦିଲ ଖଞ୍ଜି । ଯେଇ ପ୍ରଭୁ ଲକ୍ଷ୍ମନକେ ମାରିଛିଲ ଗଞ୍ଜି ॥ କର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ଷୁ ପାଦ କର ସକଳ ଖଞ୍ଜିଲ । ଅଙ୍ଗୁଳିର ଲାଗି ପ୍ରଭୁ ଭାବନା କରିଲ ॥ ମନେତେ ଜାନିଲ ପ୍ରଭୁ ରାଘବ ଗିଲେଛେ । ଶୀଘ୍ରଗତି ହୟ୍ୟା ଚଲେ ସାଗରେର କୂଲେ ॥ ରାଘବେର ପେଟ ଚିରି ସାଗର ଭିତରେ । ଅଙ୍ଗୁଳି ଲୟ୍ୟା ପ୍ରଭୁ ଆସିଲ ସତ୍ୱରେ ॥ ଅଙ୍ଗୁ ଗଣ୍ଡ ପାଦ କର୍ଣ୍ଣ ସମସ୍ତ ଖଞ୍ଜିଲ । କୁମରେର ଗାଏ ପ୍ରଭୁ ଜୀବନ୍ୟାସ ଦିଲ ॥ ଜୀବନ୍ୟାସ ଯନ୍ତ୍ର ଦିଲ ସତ୍ୟନାରାୟନ । ପାଇୟା ଜୀବନ ଉଠେ ସୁନ୍ଦର ଲକ୍ଷ୍ମନ ॥ ପରାନ ପାଇୟା ଯଖନ ଉଠିଲ ଲକ୍ଷ୍ମନ । ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଲ ଶିବ ଶିବା ମନ ॥ ସର୍ପ ଆସିବାର ବେଲା ଗାଛ ଜଲିଛିଲ । ଅତଃପରେ ଗାଛ ହୋଥା ପଲ୍ଲବ ଉଠିଲ ॥ ଦେଉଳ ଭିତରେ ରାଜା ଦେଖିଲେନ ଗିୟା । ଆଚମ୍ବିତେ ପ୍ରଦୀପ ଯେ ଉଠିଲ ଜଲିୟା । ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ଅତି ହଇଲ ରାଜନ । ଜାନିଲୁ ଲକ୍ଷ୍ମନ ଏବେ ପାଇଲ ଜୀବନ ॥ ଶୋକ କରେ ରାଜା ରାନୀ ପୁତ୍ର ପୁତ୍ର ହଏ । ଏଇରୂପେ କତଦିନ ଗେଲ ଗୁଜରିୟା । ପୁତ୍ର ପୁତ୍ର ହୟ୍ୟା ରାଜା ନାହିଁ ବସେ ପାଟେ । ନନକର୍ଣ୍ଣ ବଲେ ବାଛା ଆସିବେ ନିକଟେ ॥

ଭ୍ରମରକେ ନାରାୟଣ ଜୀବକାଶ ଦେଲ । ଦେଖି ଦେବଗଣ ସର୍ବେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ॥ ଜୀବନ ପାଇଣ ସେହୁ ଉଠିଣ ବସିଲେ । ପିତେର ନିପାଏ ସେହୁ ବଚନ କହିଲ ॥ ଶୁଇଣ ରହିଲୁ ଆମ୍ଭେ କେତେ ବେଳ ହୋଇ । ଦୟାଆ ଦେଉଳ ଆମର କୋନ ଖାଗେ ଗେଲ ॥ ସର୍ବ ଦେବ ଦେଖି ତାରେ ହୋଇଲ ପ୍ରସନ । ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇତେ ବାଞ୍ଚାଇଲ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ॥ ନାରାୟଣ ବଲେ ପୂଜା ମାନିଲ ଆମରେ । ସ୍ୱାମୀଲଇ ଶୀଘ୍ରେ ଯାଅ ଆପନା ମନ୍ଦିରେ ॥ ସର୍ବ ଦେବ ଚରଣେ ପଡିଲ ଦୁଇଜନ । ଉଠି ଦେବଗଣ ତାରେ ବାଞ୍ଛିଲ କଲ୍ୟାଣ ॥ ଇନ୍ଦ୍ରଜାନୀ କାଛେ କଲ୍ୟା ମୂର୍ଚ୍ଛାକାତ କେଲ । ଆନନ୍ଦତେ ଦୁଇଜନ ଭେଲାତେ ବସିଲ ॥ ଦୁଇଜନ ଚଲିଯାଏ ସାଗର ଭିତରେ । ଦଣ୍ଡ-ଦ୍ୱରେ ପ୍ରବେଶିଲ ଦେଉଳ ଭିତରେ ॥ ଦୂତ ଜାନାଇଲ ଗେଣ ରାଜାର ଗୋଚରେ । ପୁତ୍ରବଧୂ ଚାଲିଲ ରାଜା ଦେଉଳ ଭିତରେ । ଶୁନିଣ ସ୍ୱଜନ ତବେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ । ସର୍ବଜନ ସଙ୍ଗେ ଲେଇଣ ତଥାଯେ ମିଳିଲ । ପୁତ୍ର ବ୍ରଧୂ ଦେଖି ରାଜା ଆନନ୍ଦିତ ମନ । ଉତ୍ସବ କରିଣ ନିଲ ଆପନା ଭୁବନ ॥ ପୁତ୍ର ବଧୂ ମୁଖ ଦେଖି ଘରେ ରାଜା ରାଣୀ । ମୃତ୍ୟୁ ସଞ୍ଜୀବନେ ଯେନ ବାଞ୍ଚିତେ ପରାଣୀ ॥ ରାଜା ରାଣୀ କହିଲେକ ବଧୂ ବଦ୍ୟମାନେ । କେମନ ଆମାର ପୁତ୍ର ବାଞ୍ଚିଲ ପରାଣେ ॥ ଭେଲାର ଉପରେ ଆମ୍ଭେ କତଦୂର ଗେଲୁ । ଦେବେର ଭୁବନେ ଆମ୍ଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ॥ ସକଲ ଦେବତା ଦେଖି ଆଚମ୍ବିତ ହୋଇଲ । ନାରାୟଣ ଆସି ମୋର ପତି ବାଞ୍ଚାଇଲ ॥ ତଖନ୍ନ ପତିକେ ଲୟା ଚଲି ଅଇଲୁ ସାଥ । ଭାଗ୍ୟବଲେ ଆସିଣ ନରଲୁ ମୂର୍ଚ୍ଛାକାତ ॥ ଶୁନି ରାଜା ରାଣୀ ତବେ ଆନନ୍ଦିତ ମନେ । ଲେଖା ଲେଖି ପାଠାଇଲ ବଡ଼ାଇର ଖାନେ ॥ ଲେଖା ପାଇଣ ପାଠ ଯବେ କରିଲ ସ୍ୱଜନ ଶ୍ରୀ ଜାମାଇ ଦେଖି

ହେଲେ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ॥ ନିଜଘରେ ପ୍ରବେଶିଲେ କିଶୋର୍ଦ୍ଧ ରାଜନ । ନ୍ଦ ଜାମାତା ଦେଖି ରାଜା ଆନନ୍ଦିତ ମନ ॥ ବର କନ୍ୟା ପଡ଼ିଲେ ସ୍ୱଶୁର ପାଦତଳେ । ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ସର୍ବେ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ॥ ବର କନ୍ୟା ବୋଲେ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ ନାହିଁ ଘରେ । ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପୂଜା କରନ୍ତୁ ହର୍ଷରେ ॥ ପୁତ୍ରବଧୂ କଥା ଯେବେ ଶୁଣିଲେ ରାଜା । ଶାଶୁ । ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଯେ କରୁଲେ ସିରିନା ॥ ପୁତ୍ର ବଧୂଘରେ ଲଗ୍ନା ଆନନ୍ଦିତ ମନ । ଜରେ ଲାଗିଲେ ରାଜା ସତ୍ୟନାରାୟଣ ॥ ନନ୍ଦ କନ୍ୟା ବୁଝିଜନ ଘରେ ପ୍ରବେଶିଲ ; ଲଙ୍କା ଜିଣି ରଘୁନାଥ ଅଯୋଧ୍ୟା ଥିଲେ ॥ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ବର କନ୍ୟା ପଶେ ଘରେ । ବସୁଦେବ କ୍ଲିଷ୍ଟେ ଯେମନ୍ତ ଧରିଲେକ କୋଳେ ॥ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ତେବେ ବୋଲେକ ରାଜନ । ପୂଜା ଲାଗି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଡାକନ୍ତୁ ଏଖନ ॥ ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଦ୍ୱିଜମାନେ ଶୀଘ୍ରେ ଆଇଲେ ପୂଜାର ସାମଗ୍ରୀ ରାଜାସଭାରେ ଆଣିଲେ ॥ ଶୁଭଦଣ୍ଡେ ସୁରତିର ଦିଲେ-ନ ଗାଡ଼ୁଆ । ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ଦେଲ ଖାସାବସ୍ତ୍ର ଲସ୍ବା । ନୂତନ ହାଣ୍ଡିରେ ଭରି ମିଠାଇ ସିରିନା । ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ରେ ପୂଜା କଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନ । ପୂଜାନ୍ତେ ଶେଷେ ସିରିନା ବାଣ୍ଟିଲ ଜନେ ଜନେ । ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ପ୍ରଭୁ ହେଲି ମନେ ମନେ ॥ ଆଜନ୍ଦାର ମତ ପ୍ରଭୁ ଦଅ ଅବସର । ଆଉ ଦଯା ଗାଇବ ଯେ ତୋମାର ଗୀତର ॥ ଆମି ନର ମୂଢ଼ମତ କବା ଆଛି ଜ୍ଞାନ । ଏଇମତ ଶୋଲପାଲା ଅପୂର୍ବ କାହାନ ॥ ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦକିଶୋରେ ଗାଏ ନାରାୟଣ ପାଏ । ହରି ହରି ବଲ ରାଇ ପାଲା ହୈଲ ସାଏ ॥

ସମାପ୍ତ ।

ବିଜ୍ଞାପନ ।

[illegible]

[illegible]